

Phần 2

Chương 4

Đôi mắt mơ màng của Ninh Nhiễm Thanh sáng lại trong giây lát. Cô chớp mắt che đậy sự ngượng ngùng, chỉ có điều vẫn im thin thít không nói tiếng nào. Không ai hay biết giây phút tiếp theo cô định đi, phải đi, phải đi thật nhanh...

Lúc này, không biết ai đã bật đèn, cả phòng hát đột nhiên trở nên sáng sủa. Ninh Nhiễm Thanh nhìn bọn họ, tất cả đều là những gương mặt lạ hoắc. Cô vô thức thở hắt ra, cũng may Tần Hựu Sinh không có ở đây.

Người đàn ông ngồi ở giữa phòng ho một tiếng, khung cảnh bỗng chốc trở nên hơi giống phòng hội thảo.

Cô gái đứng gần bàn trà này có khuôn mặt trái xoan điển hình, làn da trắng mịn nõn nà, hơi bụ bẫm một chút, lông mày và sống mũi đều khá cao, trông vừa xinh đẹp lại đoan trang. Bờ môi cũng tuyệt đẹp, nhưng lúc này đôi môi mím chặt. Dưới ánh đèn ánh mắt rực sáng như ánh sao rớt xuống mặt hồ, sáng ngời, ướt ướt... còn có một chút đáng yêu rất đặc biệt.

Người con gái này Giang Hành Chỉ đã gặp qua mấy lần. Lần này là lần có ấn tượng tốt nhất trong mắt anh. Quả nhiên sự mất mặt của cô sẽ có thêm điểm đồng cảm trong lòng anh, khiến cho cả người cô dường như trông cũng vừa mắt hơn.

Ninh Nhiễm Thanh thật sự vô cùng xấu hổ, không biết giấu mặt vào đâu nữa. Cô cúi đầu nhìn chiếc micro và ly rượu mình vẫn còn nắm chặt trong tay, sau đó từ từ cúi người xuống, đặt hai vật đó trở lại vị trí cũ của nó. Sau đó cô đứng thẳng người dậy. Lúc cô đang định cứ thế bỏ đi, cánh cửa của phòng hát lại bị đẩy ra, một người đàn ông cao lớn bước vào.

Là Tần Hựu Sinh.

Ông trời đối với cô đúng là không bạc. Lúc này rồi còn để cho bạn trai cũ của cô xuất hiện, đến cứu cánh, đúng là “giậu đổ bìm leo”.

Trên tay người đàn ông cầm một chiếc điện thoại di động, nhìn Ninh Nhiễm Thanh đang đứng giữa phòng, gương mặt vì quá kinh ngạc nên có chút đờ đẫn: “Nhiễm Thanh?”

Ninh Nhiễm Thanh quay mặt lại, nhìn về phía Tần Hựu Sinh vừa đột ngột bước vào. Từ lúc chia tay đến giờ, dường như đã một thời gian dài cô không nhìn thấy anh rồi.

Ninh Nhiễm Thanh đứng thẳng người dậy, mở lời: “Thật xin lỗi! Tôi đi nhầm rồi, tạm biệt!” Nói xong, gương mặt vô cảm bước ra khỏi phòng hát.

Tần Hựu Sinh vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Sau khi Nhiễm Thanh đi rồi, cả đám người trong phòng càng cười tợn. Anh dùng ánh mắt hỏi người ngồi chính giữa phòng, Giang Hành Chỉ.

Giang Hành Chỉ chỉ lấy ngón trỏ chống lên trán, cười đến nỗi khuôn mặt tuấn tú còn có chút biến dạng.

“Haha, tìm lại chính nghĩa trong xã hội, giải quyết những bất hòa giữa mọi người... Buồn cười chết mất thôi!” Một vị trợ lý tiếp tục đùa giỡn.

“Vừa rồi tôi còn lấy làm lạ, có một sinh viên thực tập xinh đẹp như vậy đến văn phòng chúng ta, sao tôi lại có thể không biết cơ chứ...” Một luật sư khác chen vào.

“Anh Giang à! Vừa nãy rõ ràng là anh biết rồi có phải không?...”

Khóe miệng Giang Hành Chỉ cong lên thành một đường cung: “Tôi chỉ cảm thấy người đến là khách mà thôi, cũng không thể đuổi cô ấy đi chứ.”

“Ha ha ha ha...”

Tần Hựu Sinh rời khỏi phòng hát.

Ninh Nhiễm Thanh chưa bao giờ mất mặt như vậy. Ra khỏi phòng hát, cô định lấy điện thoại gọi cho đám Vương Trân. Kết quả không tìm thấy điện thoại, lại tìm thấy một cái điều khiển tivi.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn cái điều khiển tivi trong tay mình, thật sự là sắp nghiêng rãng nghiêng lợi muốn khóc mà không được, Trương Tiểu Trì, xem chuyện hay ho mà cháu làm đi!

Quả nhiên chuyện đen đủi đều đến cùng một lúc.

Lúc này, một giọng nói trầm thấp mang ý cười lướt qua đỉnh đầu cô: “Muốn gọi điện thoại à? Lấy của anh mà gọi này.”

Cô vội vàng dứt điều khiển vào trong túi xách.

Tần Hựu Sinh nhìn cô: “Em đi nhầm phòng rồi phải không?”

“Anh tưởng em đến tìm anh chắc!”

“Ồ, em làm anh nhớ ra rồi.” Giọng nói của Tần Hựu Sinh càng lúc càng gần, vẫn dịu dàng thân thiết như trước đây.

Ninh Nhiễm Thanh “hừ” một tiếng, thể hiện thái độ coi thường. Cô đang định đi thì Tần Hựu Sinh nói: “Có lẽ là phòng 508 ở tầng dưới. Khi nãy lúc anh đi lên vừa hay nhìn thấy một vị luật sư của Trung Chính đi về phía đó.”

Đối mặt với lòng tốt của Tần Hựu Sinh Ninh Nhiễm Thanh “quá” cảm kích nên tự động nâng cao mặt lên lờm anh.

“Chuyện hôm nay em đừng để trong lòng. Em làm việc lần nào cũng qua loa như vậy lại không sai sót sao? Nếu thật sự thấy không được, lần sau anh bảo họ

qua đó xin lỗi em, được không?” Giọng nói Tần Hựu Sinh mơ màng như làn gió xuân.

Người đàn ông này vốn luôn giỏi giang như vậy. Phụ nữ có ở trước mặt anh lờm ngáy, nổi giận, ngang ngược thế nào, anh vẫn có thể mỉm cười, nụ cười như một làn gió xuân mơn man lướt qua.

“Không phiền anh hạ giá tới tận chỗ em, Tần Hựu Sinh.” Giọng nói Ninh Nhiễm Thanh khô khan như đang ăn Hoàng Liên⁽¹⁾, phảng phất còn nghe thấy một chút nức nở.

Tần Hựu Sinh than vắn thở dài: “Chia tay rồi thì không còn là bạn trai bạn gái nữa. Nhưng dù sao anh cũng đã từng dạy em, Nhiễm Thanh, đừng có bất lịch sự như thế.”

Ninh Nhiễm Thanh cắn chặt răng rồi thốt ra một câu: “Không cần thầy giả bộ tử tế, giáo sư Tần.” Nói xong, cô bước xuống lầu. Giày cao gót còn phát ra tiếng “cộp cộp”.

Sau khi Ninh Nhiễm Thanh đi rồi, Tần Hựu Sinh nhân tiện đứng bên ngoài hút một điếu thuốc, rồi mới quay trở lại phòng hát. Tất cả mọi người trong phòng vẫn còn cười mãi không dứt. Anh không nhịn được nhăn mày, nói: “Cười cái gì mà cười! Đi nhầm phòng thôi. Cô ấy da mặt mỏng lắm. Nếu cô ấy bị ám ảnh tâm lý, thì các cậu cứ ở đó đợi bị xử lý đi.”

“Ha ha, anh Tần, cô gái vừa rồi có quan hệ gì với anh vậy?”

Tần Hựu Sinh không trả lời ngay.

Thế là Giang Hành Chi bên cạnh đã nói thay anh: “Bạn gái, bạn gái cũ... Ha ha...”

Ninh Nhiễm Thanh xuống đến phòng 508 ở tầng dưới, liền nhìn thấy Vương Trân đang đứng ngoài cửa nhìn ngó. Cô tiến lên, vỗ vai Vương Trân. Vương Trân quay đầu lại, nhìn thấy là cô bèn hét lên ngay lập tức: “Mình gọi cho cậu nhiều cuộc điện thoại như thế, sao cậu không nghe máy hả?”

“Mình quên mang điện thoại rồi.” Ninh Nhiễm Thanh thì thầm đáp lời. Cho dù Vương Trân có gọi cho cô một trăm cuộc điện thoại thì chiếc điều khiển tivi trong túi cô cũng đâu có đổ chuông được.

“Cậu thật là!” Vương Trân dắt cô bước vào trong phòng.

Ninh Nhiễm Thanh bước vào trong phòng, cảm giác thân thiện trước mặt ủa đến, đây mới là tập thể chứ.

Trong phòng hát có đến một nửa số người cô đã quen mặt, một nửa còn lại có lẽ là đồng nghiệp bên Vạn Phong.

Có người già người trẻ, còn vài người trạc tuổi cô, có lẽ đều là sinh viên thực tập.

Có lẽ phải có đối tượng mới có thể so sánh. Trước đó cô chịu thiệt thòi ở phía Dịch Hòa, bây giờ trở về với vòng tay của đồng nghiệp, bất luận là người của Trung Chính hay Vạn Phong, đều nhìn thế nào cũng thấy thân thiết.

Ngoài việc có một đồng nghiệp nam bên Vạn Phong thật sự có chút nhiệt tình quá mức cần thiết, thì mọi chuyện đều làm cô cảm thấy ấm áp.

Ninh Nhiễm Thanh trước nay từ chối đàn ông đều không sợ đắc tội với ai. Thế nên mới nói, quan hệ của cô với bạn đồng giới đã không tốt, quan hệ với bạn khác giới cũng chẳng tốt lành gì. Nhưng cô đã quyết làm lại từ đầu, thế nên tối nay đối với sự thể hiện tình cảm của người đàn ông này, Ninh Nhiễm Thanh hoàn toàn không tỏ ra lạnh nhạt.

Ở bên này, cô ngồi trên sofa đợi người khác đến giao lưu nói chuyện với mình. Ở bên đó Vương Trân đã cùng mọi người ghép thành một nhóm nói chuyện rôm rả rồi. Tính cách của cô ấy thoải mái rộng rãi hơn cô rất nhiều.

Ninh Nhiễm Thanh yên lặng ngắm nhìn Vương Trân, âm thầm học tập cô ấy.

Trước đây đi hát cô luôn là người chiếm mic. Mỗi lần cô muốn hát, người khác chỉ có phần ngồi nghe. Vương Trân hát cũng rất hay, giọng hát vừa cao vừa sáng, nhưng cô ấy tuyệt nhiên không giống cô cầm được mic rồi thì không chịu buông tay. Mặc dù cô ấy thích hát nhưng tuyệt đối không hát nhiều, hơn nữa còn rất nhiệt tình giúp các đồng nghiệp khác chọn bài, biết cách chăm sóc người khác, bao gồm cả tâm tư tình cảm của người đó.

Thế nên cả tối Ninh Nhiễm Thanh chỉ hát chung với Vương Trân một bài, rồi quay ra cùng mọi người chơi xúc xắc. Lần đầu tiên chơi, cô thua thê thảm nên không dám cược, nhưng thắng được một ván liền chơi mạnh. Mọi người đã thân thiết gọi cô là “Tiểu Ninh” rồi.

Nếu không có việc đi nhầm phòng trước đó thì bữa tiệc tối nay có lẽ là buổi đi chơi vui vẻ nhất của Ninh Nhiễm Thanh mấy năm nay.

Đến hơn 10h tối mà vẫn không hay biết.

Thấy có người đứng dậy ra về. Ninh Nhiễm Thanh mới nhớ đến giờ giới nghiêm Ninh Tuần Tuần đặt ra cho cô liền đứng dậy chào tạm biệt.

Vương Trân cũng quay lại lấy túi xách: “Nhiễm Thanh! Mình đi cùng với cậu.”

Lúc này, quán bar dưới tầng đang đứng vào lúc náo nhiệt. Cô và Vương Trân xuyên qua đại sảnh ồn ào bước ra cửa chính. Vương Trân nói cô có xe, vừa hay có thể đưa cô về nhà.

Ninh Nhiễm Thanh mỉm cười nói được thôi, sau đó nhìn Vương Trân từ một góc nào đó trong một dãy toàn xe xin dặt ra một chiếc xe gắn máy nhỏ.

“Này, Tiểu Ninh, em ngồi xe của anh về đi.” Người đàn ông lúc trước có ý với Nhiễm Thanh mở lời. Đằng sau lưng anh ta có mấy người đàn ông khác cùng đẩy anh ta đến trước mặt cô.

“Xi! Thanh Thanh đã là người của em rồi. Các anh định đi hóng mát ở đâu thì đi đi.” Vương Trân cười tươi đáp lời, sau đó đưa cho Nhiễm Thanh một chiếc mũ bảo hiểm.

Người đàn ông cũng cười, dướn người lên nói: “Aiya! Dựa theo “Luật an toàn giao thông đường bộ” mới nhất, đã có quy định xe máy không được chở người đã thành niên. Các em bảo hành vi bây giờ của các em có phải là biết luật còn phạm luật không?”

“VẬY anh có biết quấy rối và xúc phạm phụ nữ vượt quá giới hạn, là điều luật nào không?” Vương Trân hást mảy, sau đó nói với Nhiễm Thanh: “Đi thôi!”

Ninh Nhiễm Thanh mặt mảy hớn hở đội mũ lên đầu, ngồi lên chiếc mô-tô của Vương Trân.

Cảm giác được bạn bè ra mặt cho mình, thật tuyệt!

Người đi lại trên đường đông như mắc cửi, tốc độ của chiếc mô-tô không nhanh, thông thả đi sát lề đường. Dọc đường không ngừng có xe vượt qua nó, cho đến khi có một chiếc xe màu đỏ sẫm phanh cũng vượt qua nó.

Rõ ràng là chỉ trong chớp mắt, vậy mà Ninh Nhiễm Thanh vẫn phát hiện được ra đó là xe của Tần Hựu Sinh.

Nam nữ sau khi chia tay, anh ấy lái chiếc xe con của mình, cô ngồi chiếc mô-tô nhỏ xinh của cô. Gió đêm của thành phố thổi những lọn tóc hai bên má cô lướt qua sống mũi, hơi ngựa ngựa.

Ninh Nhiễm Thanh thở dài, có phải vết thương lòng sau khi chia tay cũng lên cơn ngứa ngứa, muốn được gãi một chút không?

Phía trước tắc đường. Vương Trân từ đường to rẽ vào một phố nhỏ. Nói là phố nhỏ, nhưng những biển hiệu các cửa hàng treo hai bên đường vẫn lóa cả mắt: “Cửa hàng gội đầu của các chị em”, “Tắm rửa thơm phức”, “Tắm hơi Lệ Lệ”...

Ninh Nhiễm Thanh nhìn hoa cả mắt, hỏi Vương Trân: “Cậu nói xem một tháng họ kiếm được bao nhiêu tiền?”

“Có người nhiều có người ít. Nếu làm ăn tốt có khi được mấy chục ngàn, kém thì được mấy trăm đồng, còn chẳng đủ sống ấy chứ.” Vương Trân vừa lái xe vừa trả lời.

Ninh Nhiễm Thanh há hốc mồm: “Oa! Sao cậu biết nhiều vậy?” Ninh Nhiễm Thanh hỏi xong, bỗng nhiên cảm thấy mình có vẻ hơi không có đầu óc. Hỏi câu hỏi gì không biết.

Vương Trân không phải một người hay so đo, trả lời: “Văn phòng chúng ta dạo trước có một khách hàng làm nghề này. Năm ngoái, cô ấy bị một vị khách “chơi” đến bị thương nặng, yêu cầu bồi thường, thương lượng không thành công phải kiện lên tòa. Vụ án này mình có theo, thế nên cũng có biết một chút.”

“Ồ, ra là vậy.” Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục hỏi: “Bây giờ cô gái đó còn làm nghề này không?”

“Làm chứ, đương nhiên rồi.” Vương Trân bỗng nhiên bật cười. “Họ không làm được mấy công việc chân tay ở nhà máy, cũng chẳng tìm được người đàn ông nào đáng tin cậy nuôi họ, chỉ đành làm tạm vậy sống qua ngày thôi.”

“Cũng phải!” Ninh Nhiễm Thanh nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Khu “đền đồ” chưa đến 100m, đi qua đây đúng là được mở rộng tầm mắt. Đi qua hai ngã tư nữa là đến khu vực Vân Vân của chị cô. Con đường gần như vậy nhưng cô chưa từng biết thành phố này lại có một con đường tập trung đủ các loại “phục vụ” như vậy.

Đến cửa vào khu nhà, Vương Trân nhìn vào trong: “Thì ra cậu sống ở đây à?”

Ninh Nhiễm Thanh trả mủ bảo hiểm lại cho Vương Trân: “Cậu có muốn lên ngồi chơi một lát không?”

“Đề lần sau đi.” Vương Trân mỉm cười với cô, sau đó vẫy tay chào cô, huýt sáo một tiếng rồi phóng xe đi mất.

Giá tiền nhà của thành phố A rất đắt, phòng lại thiết kế vô cùng cao. Khu vực Vân Vân ngoài mấy tòa nhà cao vừa ở phía trước, mấy tòa nhà phía sau đều cao hai mươi mấy tầng. Còn căn hộ của Ninh Tuần Tuần lại tại vị ở tầng thứ 22, một căn hộ có cấu trúc phức tạp.

Lúc Ninh Nhiễm Thanh về tới nhà thì Trương Tiểu Trì đã say ngủ. Chị gái đang ngồi ở phòng khách xem chương trình thời sự của đài địa phương. Ví dụ như kẻ trộm nhà nào đã đầu thú, ai không có đạo đức vứt rác bừa bãi bị chụp lại, lại có ai đó sống không nổi đòi ly hôn.

Cuộc sống muôn hình muôn vẻ. Thành phố này đang ngày một phát triển trở thành một đô thị lớn, nhà cao tầng mọc san sát. Ở đây có vô vàn các loại cao ốc đứng sừng sững. Cũng có muôn vàn phố phường ngõ ngách, cũ nát, tấp nập, bần cùng... Vì không theo được “bước chân” của thành thị nên đã dần dần trở thành góc khuất của đô thị này.

Ninh Nhiễm Thanh lôi chiếc điều khiển từ trong túi xách của mình ra đặt lên mặt bàn. Về phòng cô tìm được chiếc điện thoại di động của mình, bên trên còn có một mảnh giấy nhỏ xinh Trương Tiểu Trì viết cho cô: “Cô à! Điều khiển vẫn dùng tốt chứ?”

Ninh Nhiễm Thanh “hừ” nhẹ một tiếng, vào phòng tắm tắm rửa. Khi cô tắm xong ra ngoài sấy tóc, Ninh Tuần Tuần vẫn còn đang xem tivi, cô bước lại gần

ngắm nhìn. Một biên tập viên nam khuôn mặt y hệt hình vuông đang điếm một tin tức ngày hôm qua như thế này: “Giữa trưa, một người đàn ông đã có hành vi bạo lực với một cô gái trẻ, người đi đường đã giúp cô báo cảnh sát...”

Nhưng trước khi cảnh sát đến nơi, cô gái trẻ và người đàn ông đó đã cùng rời đi.

Cuối cùng phóng viên phỏng vấn một bà chủ cửa hàng hoa chứng kiến sự việc từ đầu đến cuối. Bà chủ là một bà cô ăn mặc rất mát, trả lời trước ống kính với giọng đầy căm phẫn. Nội dung đại khái là hai người vốn dĩ là người yêu. Người đàn ông gặp người phụ nữ đòi tiền, sau khi người phụ nữ từ chối thì bị người đàn ông đánh đập dữ dội.

Cuối cùng bà cô còn cảm thán thêm một câu: “Con gái nhất định không được yếu đuối, nếu không sẽ chỉ bị những tên đàn ông thói tha đó ức hiếp mà thôi.”

Cuối bản tin phóng viên còn phát một đoạn clip của người đi đường. Ninh Nhiễm Thanh nhìn chăm chăm vào cô gái bị đánh, hỏi Ninh Tuần Tuần: “Chị à! Cô gái này có phải trông rất quen không?”

Ghi chú:

1. Một vị thuốc Đông Y.

Chương 5

Ninh Nhiễm Thanh thật sự cảm thấy cô gái trong tivi rất quen mặt nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra đã gặp cô ấy ở đâu. Clip được người đi đường này quay hơi mờ nhưng vẫn có thể nhìn ra cô gái bên trong mặc một chiếc váy rộng màu vàng kem, gương mặt thanh tú...

“À, em nhớ ra rồi. Có phải là người phụ nữ mang bầu lần trước cùng mẹ chồng đến cửa hàng mua quần áo không?” Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía Ninh Tuần Tuần. Ninh Tuần Tuần trả lời mơ hồ nước đôi: “Đúng là có hơi giống! Nhưng chắc không phải cùng một người đâu, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy.”

“Bất luận thế nào thì người đàn ông này cũng thật đáng ghét, lại đi đánh bà bầu chứ.” Ninh Nhiễm Thanh “hừ” một tiếng.

Bỗng nhiên Ninh Tuần Tuần nói: “Thanh Thanh! Em có cậu bạn trai nào có quan hệ tốt không. Giờ em tốt nghiệp rồi, có thể phát triển tình cảm.”

Cô làm gì có cậu bạn trai nào có quan hệ tốt chứ. Ninh Nhiễm Thanh vờ như không nghe thấy, tiếp tục dùng máy sấy tóc sấy khô đầu. Tiếng máy chạy ù ù khiến tâm trạng con người cũng trở nên bức bối.

“Nghiêm túc hẹn hò với một người đi, đừng có như chị.” Ninh Tuần Tuần nhỏ giọng, nhẹ đến nỗi như đang nói với chính mình vậy.

Ninh Nhiễm Thanh tắt máy sấy tóc. Cả phòng khách rơi vào trạng thái yên lặng đột ngột. Cô lấy chiếc khăn mặt vắt trên cổ lau qua loa mái tóc, một lúc sau mới mở lời, cười híp mắt tiến lại gần, ngữ khí như đang thương lượng: “Chị! Hay là chúng ta cùng tham gia mấy chương trình xem mặt đi.”

Ninh Tuần Tuần khó chịu lườm cô một cái.

Ninh Nhiễm Thanh ngồi dịch đến bên cạnh Ninh Tuần Tuần, cô ôm chặt lấy eo chị như lúc nhỏ, nói: “Chị à! Con người cả cuộc đời rồi cũng phải đen đui mấy lần, chị đừng quá đau buồn. Trong lòng em chị luôn là người phụ nữ tốt nhất. Không một người đàn ông nào xứng với chị cả. Bây giờ em chỉ muốn sống cùng với chị thôi.”

Ninh Tuần Tuần cúi đầu xuống nhìn vào đôi mắt Ninh Nhiễm Thanh. Đôi mắt là bộ phận giống nhau nhất của hai chị em. Bởi vì tuổi tác, khóe mắt Ninh Tuần Tuần đã có thêm nhiều nếp nhăn, lúc mỉm cười ngược lại lại dịu dàng thêm một chút. Cô xoa xoa đầu em gái: “Bất luận thế nào, phụ nữ rồi cũng phải có bến đỗ cho mình.”

Ninh Nhiễm Thanh vùi đầu vào lòng Ninh Tuần Tuần: “Em không lấy chồng đâu! Em tốt như vậy, lấy ai cũng sẽ thiệt thòi.”

Ninh Tuần Tuần: “...”

Ninh Nhiễm Thanh bỏ chiếc gối ôm trong tay xuống: “Em buồn ngủ rồi, chúc chị ngủ ngon!”

Bởi vì ngày mai Trung Chính sẽ chuyển đến tòa nhà Vũ Đạt, buổi tối Ninh Nhiễm Thanh hơi khó ngủ. Tắt điều hòa thì thấy nóng, bật điều hòa thì thấy lạnh, đắp chăn thì thấy bí, đá chăn ra lại không thấy có cảm giác an toàn...

Cô là một người có quá nhiều vấn đề, luôn không được sống một cách thoải mái dễ chịu.

Còn về việc lấy chồng, suy nghĩ thật sự của Ninh Nhiễm Thanh là: Loại con gái như cô, làm gì có người đàn ông nào chịu sống với cô cả đời chứ!

Trung Chính và Vạn Phong sát nhập đổi tên thành văn phòng luật sư Vạn Chính. Khi nghi thức chuyển nơi làm việc mới kết thúc, họ tổ chức tiệc liên hoan ở khách sạn Quân Các gần đó.

Còn Ninh Nhiễm Thanh cuối cùng cũng có bàn làm việc và máy tính được phân riêng mình.

Trước đây khi còn ở văn phòng luật sư cũ, bàn làm việc của cô đều là mượn của đồng nghiệp. Trong văn phòng mỗi ngày có rất nhiều đồng nghiệp làm việc

ở bên ngoài. Tuần trước, hầu như người nào đi ra ngoài làm việc là cô lại mượn bàn của người đó. Vì việc này cũng coi như hỗ trợ lẫn nhau, quan hệ của cô và một số đồng nghiệp tự nhiên trở nên thân thiết hơn.

Ít ra cũng không giống như hồi còn học đại học. Buổi trưa đến căn-tin ăn cơm, đều ngồi một mình một bàn. Ngoại trừ quãng thời gian hẹn hò với Tần Hựu Sinh là cô cùng Tần Hựu Sinh đến căn-tin của giảng viên ăn vài món.

Lúc đó cô đã nghe thấy một câu nói sau lưng mình thế này: “Cái cô Ninh Nhiễm Thanh đó, lúc mới chơi thì còn tạm được, vì cô ta xinh đẹp, ai cũng sẽ nhường cô ta. Nhưng lâu rồi thì ai chịu nổi cô ta chứ, có phải khắp nơi ai ai cũng là mẹ cô ta đâu.”

Cô rõ ràng là không còn mẹ nữa, được chưa! Lúc nghe thấy câu này, cô tức đến nỗi định xông ra xé rách mồm của nữ sinh đó. Lúc cô đang phát điên chuẩn bị phát tiết thì bị Tần Hựu Sinh bắt ép quay về.

Sau đó còn có người nói Tần Hựu Sinh hẹn hò với cô là một chuyện vô cùng hèn hạ.

Cô nặng nề hỏi Tần Hựu Sinh có cảm giác ấy hay không, lúc đó Tần Hựu Sinh đã trả lời rằng: “Yên tâm đi! Có thể thích được em, bản thân anh cũng tồn tại rất nhiều vấn đề.”

Ninh Nhiễm Thanh cười khẩy một tiếng, lấy điện thoại ra, tự sướng một bức ảnh với nền là bàn làm việc mới của văn phòng. Sau đó cô lần lượt đăng lên Renren, Weibo, Tencent⁽¹⁾...

Bàn làm việc của cô đối diện với bàn của Vương Trân, sau ghé là cửa sổ sát đất, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy bầu trời trong vắt, cúi xuống là cả một trung tâm tài chính của thành phố A. Lúc này ngồi trong tòa nhà mới, Ninh Nhiễm Thanh luôn cảm thấy không tòi. Nếu văn phòng luật sư Dịch Hòa không nằm ở đây, thì còn tốt hơn nữa.

Trên thực tế là tòa nhà hành chính Vũ Đạt cao 88 tầng thì văn phòng luật sư Dịch Hòa đã chiếm trọn sáu tầng.

Bữa tiệc liên hoan buổi tối là một bữa buffet nửa Tây nửa Tàu, có bít tết cũng có cả mì vằn thắn. Lúc ăn tối mọi người nói cười rôm rả. Tài ăn nói của các luật sư đều rất khá, lại chẳng thiếu đề tài để nói chuyện. Một câu chuyện bất kỳ về một đương sự nào đó đều có thể kể được một đống chuyện tầm phào xung quanh.

Thế nên tất cả các nhân viên của hai văn phòng, cho dù trước đây quan hệ cũng không gần gũi cho lắm, chỉ một bữa cơm đã như người một nhà. Giống như Vương Trân đã nói, họ đâu phải thành viên hợp danh. Chỉ cần hoàn cảnh làm việc thoải mái và mỗi tháng đều nhận được tiền lương là được rồi. Còn về những chuyện khác, suy nghĩ nhiều mà làm gì.

Sau khi bữa tiệc liên hoan kết thúc là buổi tụ họp riêng của những thành viên hợp danh. Nghe nói còn có tắm hơi, mát-xa, cờ bạc,... Nội dung vô cùng phong phú.

Chu Yên cũng là một thành viên hợp danh của công ty Vạn Chính mới thành lập, cũng là một trong số không nhiều thành viên hợp danh nữ. Nhưng bữa tiệc liên hoan vừa kết thúc thì cô ấy đã về nhà, giống hệt như thái độ đi làm của mình, chuẩn xác về giờ giấc.

Ninh Nhiễm Thanh trở về cùng Vương Trân. Vì Vương Trân để quên bản photo báo cáo kết thúc điều tra án, nên cô lại phải cùng cô ấy quay về văn phòng lần nữa.

Tám giờ tối, cả thành phố bắt đầu bước vào cuộc sống về đêm. Đèn quảng cáo của các tòa nhà cao tầng, đèn đường, đèn chiếu của đài truyền hình... dần dần đều sáng lên. Lúc Vương Trân đang photo tài liệu, Ninh Nhiễm Thanh ngồi vào ghế của mình xem những bình luận bên dưới tấm ảnh của cô.

Sau khi lên đại học, những trang mạng như Renren, “Haoyou”, mỗi trang cô đều đăng ký một nick. Nhưng mấy năm nay, cô chẳng lên đăng một status nào, bức ảnh hôm nay là cái đầu tiên.

Bên dưới có bình luận rất nhanh, đều là của mấy bạn học hồi cấp ba để lại. Họ hỏi cô có phải đã đi làm rồi không. Cô trả lời hai người bạn trong đầu còn chút ấn tượng.

Vương Trân làm xong tài liệu, Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy cùng cô ấy ra ngoài khóa cửa, sau đó bước ra phía thang máy.

Trong lúc đợi thang máy, bỗng nhiên Vương Trân hỏi cô: “Cậu cảm thấy luật sư Chu thế nào?”

“Rất tốt mà, chuyên nghiệp, vững kiến thức, đối xử với cấp dưới lại tốt.” Ninh Nhiễm Thanh vừa trả lời vừa nhìn số nhấp nháy trên thang máy.

“Nhưng có phải hơi bị cứng nhắc không, không thích giao tiếp, hành xử, giải quyết công việc cũng không được linh hoạt.”

Ninh Nhiễm Thanh suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Vương Trân thở dài nói: “Chúng ta làm trợ lý là muốn học được những kiến thức chuyên ngành và kỹ năng biện hộ từ luật sư hướng dẫn của mình, quan trọng hơn là muốn học hỏi kỹ năng giao tiếp của họ.”

Ninh Nhiễm Thanh chớp chớp mắt, hơi mỉm cười.

“Nhưng dù sao luật sư Chu cũng được coi là luật sư tốt nhất trong văn phòng của chúng ta rồi, dù gì cũng tốt hơn nhiều những luật sư ra tòa còn không chịu đem theo trợ lý của mình.” Giọng nói của Vương Trân dần có chút hờ hững.

Ninh Nhiễm Thanh bất ngờ vì sự mất hồn bất ngờ của Vương Trân, quay đầu lại nhìn cô.

Vương Trân bĩu môi: “Mình đi theo luật sư Hồng đã một năm rồi, cũng chưa từng được ra tòa cùng chú ấy.”

Cũng thật khó tưởng tượng, trước đây Ninh Nhiễm Thanh đã từng nghe kể về kinh nghiệm của mấy anh chị khóa trước. Có một số luật sư vì không muốn trợ lý của mình học được những kinh nghiệm quan trọng nhất khi ra tòa, nên mỗi lần ra tòa đều cố tình không để trợ lý của mình tham gia.

“Có được đổi luật sư hướng dẫn không?” Ninh Nhiễm Thanh hỏi nhỏ Vương Trân.

Vương Trân buông tay nói: “Bây giờ hầu như những luật sư nổi tiếng đều không nhận hướng dẫn nữa rồi. Nhưng mình nghe nói luật sư Tàn đã nhận một sinh viên nữ. Nhưng mà điều kiện cô ấy rất tốt. Nghe nói là tốt nghiệp thạc sỹ từ một học viện pháp lý nổi tiếng ở một nước nào đó. Hơn nữa lại trắng trẻo xinh đẹp. Lần này Dịch Hòa chỉ nhận hai sinh viên thực tập. Luật sư Tàn có thể hướng dẫn được một con rùa biển⁽²⁾, nghe đâu còn là một vị viện trưởng đích thân tạo quan hệ.”

Ninh Nhiễm Thanh bỗng cảm thấy lòng ngực tung tức, sau đó cô đưa tay ra vỗ vỗ vài cái an ủi bản thân.

Quãng thời gian cô và Tàn Hựu Sinh còn yêu nhau, cô chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện xa xôi là sẽ kết hôn với anh ấy hay đại loại thế, nhưng chắc chắn cô đã từng nghĩ sau khi mình tốt nghiệp sẽ phải trở thành học sinh thực tập do đích thân Tàn Hựu Sinh hướng dẫn.

Cô đã mong ngóng vị trí này. Bây giờ bị một người phụ nữ khác cướp đi mất, trong lòng đương nhiên sẽ không được thoải mái.

Đúng vào lúc đó, cửa thang máy bật mở. Lúc Vương Trân vỗ vào lưng cô một cái, sau đó kéo tay cô định bước vào, cô ngược mắt lên thì nhìn thấy hai người đàn ông.

Một người cô thân thuộc.

Một người cô hơi thân một chút.

Nhưng cả hai người đều có một điểm chung, đều là người cô không muốn gặp.

Đúng là trùng hợp!

Đáng tiếc là con người sống trên đời luôn phải làm rất nhiều việc miễn cưỡng với bản thân, ví dụ như nói những lời không muốn nói, gặp những người không thích gặp.

Hai người đàn ông đứng trong đó, một người thông thả lịch sự, một người sâu sắc nội hàm. Sau khi Ninh Nhiễm Thanh bước vào, lập tức quay đầu sang hướng khác.

“Chào luật sư Giang! Chào luật sư Tần!” Vương Trân vội vàng chào hỏi hai vị “đại thần” này, ngữ khí có chút phẫn khích, sau khi chào hỏi xong cô vội vàng lén vỗ vỗ Ninh Nhiễm Thanh đứng bên, ý muốn nói cô mau lấy lòng đi.

Ninh Nhiễm Thanh luôn cảm thấy Vương Trân là một người xứng đáng để kết làm bạn thân. Thật sự là chuyện gì cũng kéo cô theo, đến lấy lòng cũng không quên nhắc cô cùng làm.

Nhưng cô thật sự không có cách nào hợp tác với Vương Trân. Đúng lúc đó điện thoại trên tay cô báo có tin nhắn mới. Cô lấy điện thoại lên xem. Chỉ một tin nhắn thôi cũng có thể đọc đi đọc lại nhiều lần, sau đó mới hồi âm lại.

“Chúng em đều là trợ lý của văn phòng luật sư Vạn Chính hôm nay mới chuyển đến đây.” Vương Trân bắt đầu tìm chủ đề. Trước khi vào làm trong văn phòng luật cô ấy đã lăn lộn ngoài đời hai năm. Tuy không thể nói là quá lành lợi sành sỏi, nhưng khả năng ứng biến, quan sát sắc thái biểu cảm của người khác thì vẫn rất khá. Nhìn thấy Tần Hựu Sinh gương mặt tươi tỉnh, giọng nói thoải mái nhẹ nhàng, cô ấy biết lúc này nói chuyện giao lưu với họ hoàn toàn không sai.

“Chào hai em!” Trên môi Tần Hựu Sinh còn vương một nụ cười nhạt, còn Giang Hành Chỉ bên cạnh anh thì biểu cảm lại hờ hững, có vẻ như không mấy quan tâm.

Bên ngoài đồn đại đã lâu, luật sư Tần và luật sư Giang, một người “khẩu Phật tâm xà”, một kẻ tính tình quái gở.

“Luật sư Tần và luật sư Giang vừa mới tan sở sao ạ?” Vương Trân tiếp tục hỏi.

“Tôi và Hành Chỉ có một số việc phải ở lại hơi muộn một chút.” Tần Hựu Sinh nói chuyện luôn nở nụ cười trên môi, sau đó tầm mắt dịch chuyển đến sau gáy của người nào đó, dường như đang nghĩ rất cuộc khi nào cô ấy mới chịu quay đầu lại.

“Ồ, em và Nhiễm Thanh đều vô cùng ngưỡng mộ các anh, biết được cùng các anh làm việc trong một tòa nhà đều vô cùng vui sướng, bọn em nghĩ khi nào

có cơ hội nhất định phải xin chữ ký hai anh, không ngờ ngày đầu tiên đi làm đã gặp bọn anh rồi.” Ngỡ khí và thần sắc của Vương Trân đều phấn khích như được gặp một thần tượng lớn vậy, sau đó cô ấy rút từ trong túi ra một cuốn sổ, nhờ ký tên thật.

Còn Ninh Nhiễm Thanh thì chỉ hận mình không thể biến mất trong cái thang máy này.

Thật ra trước đó hai ngày cô đã nghĩ kỹ làm thế nào để ứng phó với tình huống chạm mặt Tần Hựu Sinh. Hai người cùng làm việc trong một tòa nhà, lại làm cùng ngành, chạm mặt là điều không thể tránh khỏi.

Cô đã tự nói với bản thân, lúc gặp Tần Hựu Sinh, không được giả vờ nhiệt tình, cũng không được quá lạnh lùng, càng không được ồng a ồng ẹo như bây giờ...

Chỉ có điều cô thể hiện luôn không được tử tế như khi tưởng tượng.

Vương Trân thật sự đã xin được hai chữ ký của Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi. Nhất là lúc tay Giang Hành Chi đó ký tên, còn khẽ cười thâm. Điều cười không mạnh không nhẹ đó lọt vào tai Ninh Nhiễm Thanh, cô liền cảm thấy như một sự mỉa mai.

Lúc từ tòa nhà bước ra đợi xe buýt, Vương Trân cầm tờ giấy lên ngắm hai chữ ký, thuyết giáo Ninh Nhiễm Thanh: “Nhiễm Thanh! Giới luật sư là một vòng danh lợi. Giang Hành Chi và Tần Hựu Sinh chính là hai người nổi tiếng trong ngành chúng ta. Những con tép bé nhỏ như chúng ta nếu muốn được nở mày nở mặt thì bây giờ phải học cách tăng bốc những vị “đại thần” như họ”.

Ninh Nhiễm Thanh thích nhất là cái tính thẳng tuột của Vương Trân, hơi mỉm cười, nắm lấy bàn tay của Vương Trân: “Vậy sau này cậu dạy mình nhiều một chút.”

“Vậy thì cậu phải đóng học phí đây.” Vương Trân cười tít, lại cầm hai chữ ký lên ngắm nhìn tỉ mỉ, tâm tác khen ngợi: “Người nổi tiếng đúng là người nổi tiếng, viết chữ cũng đẹp như vậy. Nhưng nét viết láu của luật sư Giang đúng là khó nhìn thật. Nếu không phải biết là đích thân anh ấy ký, mình thật sự cũng không nhận ra. Vẫn là chữ của luật sư Tần đẹp hơn, đúng là kiểu chữ mà mình thích... Nhưng nét chữ này sao nhìn quen vậy nhỉ...”

Vương Trân nói xong, mới giật mình nhớ ra. Đôi mắt to tròn nhìn Ninh Nhiễm Thanh từ trên xuống dưới: “Nét chữ trên này và nét chữ trên tập tài liệu lần trước cậu đưa cho mình học... rất giống nhau!”

Ninh Nhiễm Thanh: “Vậy mà cậu cũng nhìn ra được!”

“Không giấu gì cậu, trước đây mình đã từng muốn học làm chuyên gia giám định chữ ký đấy.”

Hôm nay Tần Hựu Sinh đi nhờ xe của Giang Hành Chi về. Lên xe rồi, cả người anh như trầm tĩnh hẳn, những ngón tay thon dài chống lên thái dương xoay từng vòng từng vòng. Đầu óc anh rất hỗn loạn, lúc thì bắt đầu sắp xếp vụ tranh chấp hợp đồng kiến trúc mới nhận gần đây, chốc lại nhớ đến gương mặt của Ninh Nhiễm Thanh.

“Nếu cậu không nói, mình sẽ cho rằng cậu vẫn còn lưu luyến cô bạn gái cũ đấy.” Giang Hành Chi đang lái xe bỗng nhiên mở lời.

Tần Hựu Sinh hơi gượng cười: “Lưu luyến tình cũ mất mặt lắm sao?”

Lưu luyến tình cũ có mất mặt hay không, hoàn toàn quyết định bởi phẩm chất cô bạn gái trước đây thế nào.

“Mình không có ý đó.” Giang Hành Chi gương mặt không chút thay đổi, vẫn chăm chú nhìn về phía trước, ánh mắt long lanh.

Tay phải Tần Hựu Sinh chống lên cửa xe đỡ lấy đầu, khẽ thở dài.

Anh và cô quen nhau ở Lệ Giang, dọc đường đã cùng kết bạn du lịch. Quãng thời gian đó, Tần Hựu Sinh chỉ cảm thấy mình như uống phải một chai hoa tửu của Vân Nam, bắt đầu choáng váng quay cuồng, tinh thần bất định.

Đó là những nhịp điệu khi tình yêu bước đến. Anh biết rất rõ, những tháng ngày đó, trước mặt cô anh chỉ như một cậu bé lớn tuổi. Bàn tay cô dịu dàng, ánh mắt trong sáng, giọng nói ngọt ngào.

Chỉ một ánh mắt vô tình của cô cũng kích thích mạnh mẽ hooc-môn trong người anh, một câu nói cũng khiến anh có ảo giác được tình yêu chiều chuộng nồng nịu. Một lần nắm tay càng khiến sóng lòng trong anh cuộn trào không dứt... Lúc đó anh cảm thấy bản thân mình đã toi đời rồi, chắc chắn là anh sẽ đặt cược cả bản thân vào chuyện tình đó.

Nhưng cuộc đời luôn luôn tàn nhẫn hơn người ta tưởng tượng hàng trăm lần. Được biết cô cũng sống ở thành phố A, anh rất vui mừng. Nhưng niềm vui sướng của anh cũng rất nhanh chóng trở thành bi thương.

Cô vẫn còn là một học sinh đại học, hơn nữa lại còn là sinh viên năm thứ ba của đại học Luật thành phố A.

“Năm ngoái thầy Cao mỗ phải nhập viện. Mình hứa giúp thầy ấy dạy một học kỳ môn Pháp luật kinh tế quốc tế. Lúc đó thì hay rồi, cô ấy chính thức trở thành học sinh của mình.”

“Sau đó cậu vẫn lựa chọn tiếp tục ở bên cô ấy?” Giang Hành Chi hỏi với ngữ điệu chế giễu.

Tần Hựu Sinh nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, sau đó ngả đầu ra sau. Một người luôn vì một người khác mà vứt bỏ những nguyên tắc của mình, giống như trước đây anh đã nghĩ, gặp phải Ninh Nhiễm Thanh anh thật sự “lở nặng” rồi.

Chuyện tình thầy trò không phải là thứ anh muốn, nhưng Ninh Nhiễm Thanh lại là người anh cần. Một chuyện tình đầy mâu thuẫn đã bắt đầu như vậy.

“Vậy thì sức hấp dẫn của cô ấy cũng lớn đấy chứ.” Giang Hành Chi không nhịn được cười. “Sao lại chia tay vậy?”

“Năm ngoái trong kỳ thi cuối kỳ, mình đánh trượt cô ấy.” Tần Hựu Sinh nói xong, khoe môi cũng không nhịn được mà cong lên. Là một người trong cuộc, anh cũng cảm thấy lý do chia tay này rất buồn cười: “Môn Pháp luật kinh tế quốc tế của cô ấy năm ngoái phải treo môn, đợi thi lại.”

“Hả?” Giang Hành Chi kinh ngạc: “Cậu không đến mức phải làm vậy chứ?”

Tần Hựu Sinh kéo cửa xe, nhìn ra ngoài: “Cậu không hiểu đâu.”

Ghi chú:

1. Các trang mạng xã hội của Trung Quốc.
2. Chỉ những người đi du học trở về.

Chương 6

Trên đời này có rất nhiều người con trai và người con gái đều vì chữ “tình” mà đi bên cạnh nhau. Sau đó quan hệ kết thúc cũng vì tình cảm không còn nữa. Nhưng Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy mình và Tần Hựu Sinh chia tay, nguyên nhân đơn thuần vì sự bất nghĩa của anh.

Xe buýt chậm chạp mãi vẫn chưa đến. Vương Trân nói cô ấy có hai vé voucher của cửa hàng giải khát phía đối diện, hỏi cô có hứng thú vào đó ngồi một lát không.

Ninh Nhiễm Thanh biết Vương Trân chắc lại muốn nghe mấy chuyện tầm phào rồi, liền nghĩ đến một câu nói rất chí lý: “Tình bạn của phái nữ chỉ đến khi đã trao đổi những bí mật với nhau để trở nên vững chắc”, liền gật gật đầu.

Vị trí của cửa hàng giải khát nằm ở tầng hai của trung tâm thương mại đối diện. Phiếu mua hàng trị giá 25 đồng ngoài hai cốc nước lạnh còn tặng thêm một đĩa salad hoa quả.

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy rất tiết kiệm, lập tức đặt hai phiếu: “Lần sau mình mời cậu.”

Tình bạn mới nhất thiết cần có sự “kinh doanh” thích hợp, có qua có lại vẫn tốt hơn.

“Được rồi! Bây giờ có thể kể về quan hệ trước đây giữa cậu và luật sư Tần rồi chứ?” Điểm quan tâm của Vương Trân và cô không giống nhau. Chớp chớp mắt, cô ấy đã thể hiện ra dáng vẻ nghiêm túc muốn nghe câu chuyện của cô.

Ninh Nhiễm Thanh hơi nâng cằm lên, khuấy khuấy cốc sữa lạnh trên mặt bàn, mở lời: “Mình và anh ấy quen nhau lúc đi du lịch. Lúc đó mình thật sự không biết anh ấy lại là một luật sư lớn có tiếng như vậy, cũng không biết anh ấy là giáo viên thỉnh giảng của đại học luật. Cậu không biết anh ấy lừa gạt con gái lợi hại thế nào đâu, mới chỉ nói vài câu đã khiến người ta đầu óc lú lẫn cả rồi. Anh ấy nói rất thích mình, bảo mình đồng ý làm bạn gái anh ấy, sau đó thì mình đã chấp nhận.”

Vương Trân tiếp tục truy hỏi: “Sao đó thì sao?”

“Sau đó thì về thành phố A, chẳng hiểu sao anh ấy lại biến thành thầy giáo của mình. Nhưng lúc đó bọn mình vẫn còn yêu nhau say đắm, gần như không thể chia tay. Anh ấy lại còn đưa ra yêu cầu chơi trò tình yêu bí mật với mình, nói là đợi đến khi mình tốt nghiệp mới công khai quan hệ.”

“Vậy ý cậu thế nào?” Sự việc phát triển đến mức này, Vương Trân cũng hiểu cho luật sư Tần, tình yêu bí mật cũng không hẳn là không suy nghĩ cho Ninh Nhiễm Thanh.

“Sao có thể đồng ý được? Dựa vào đâu mà mình yêu đương cũng phải lên la lén lút? Thế nên mình đã hỏi anh ấy có phải đã có bạn gái khác không. Anh ấy nói không có. Sau đó mình đã cho anh ấy hai sự lựa chọn. Hoặc là chia tay, hoặc là anh ấy đến nói với hiệu trưởng: “Tôi đã yêu em Ninh Nhiễm Thanh ở trường thầy rồi.””

Vương Trân: “... Anh ấy làm vậy thật sao?”

Nghĩ đến chuyện này, khóe miệng Ninh Nhiễm Thanh không nhịn được, hơi cong lên. Một câu chuyện tình yêu có tội tệ thế nào cũng sẽ có những hồi ức ngọt ngào. Mặc dù chuyện tình của cô và Tần Hựu Sinh không có cái kết viên mãn, nhưng cũng không thể nói là quá tệ.

Lúc đó khi mới bắt đầu yêu nhau, tiết của Tần Hựu Sinh luôn là tiết cuối cùng của buổi sáng. Kết thúc tiết học bụng cô sôi òng ọc, cả người gần như dựa vào Tần Hựu Sinh đi về phía nhà ăn, nửa đường gặp hiệu trưởng.

“Giáo sư Tần được sinh viên yêu quý thật đấy, học xong rồi mà vẫn còn sinh viên tìm thầy thảo luận vấn đề sao?” Hiệu trưởng không biết nguyên do, còn tưởng là cô sinh viên này bám lấy thầy hỏi bài.

“Không phải đâu, hiệu trưởng Trần.” Tần Hựu Sinh kéo nửa người phía trước của cô về. “Cô ấy là bạn gái của tôi.”

“Sau đó vì sao lại chia tay?” Vương Trân không nhịn được nữa đành hỏi.

“Là mình đá anh ấy.” Ninh Nhiễm Thanh trả lời.

“Sao cậu lại đá anh ấy?” Vương Trân không hiểu.

“Chuyện này thật sự không thể trách mình.” Ninh Nhiễm Thanh ngược mắt lên, sắc mặt đau đớn vô cùng. “Năm tư mình còn phải thi lại một lần. Thì ra là nhờ có anh ấy “tặng” cho. Anh ấy là bạn trai của mình mà. Mình lại vương phải đúng môn của anh ấy, là anh ấy đã treo môn của mình. Vào ngày thi, di lớn của mình gây chuyện, mình chẳng còn chút sức lực nào, đương nhiên không thể làm bài tốt được...”

Ninh Nhiễm Thanh nói xong liền nằm bò ra bàn.

Vương Trân thật sự không nghĩ họ đã chia tay như vậy, phỏng đoán một lúc rồi hỏi: “Vì cậu làm bài thi không tốt, nên luật sư Tần đã chia tay với cậu?”

“Chẳng phải đã nói là mình đề nghị chia tay sao... Sau khi có kết quả mình xin anh ấy sửa điểm cho mình. Anh ấy không những không đồng ý, hôm đó còn như uống nhầm thuốc vậy, tính tình cứ như bố dượng mình ấy, mặt mày tức giận kể ra tất cả những biểu hiện không tốt của mình suốt quãng thời gian hẹn hò. Cái bộ dạng đó cứ như chỉ hận không thể kiện mình lên tòa rồi kết án tù chung thân luôn.”

“Có phải có hiểu lầm gì không?”

“Làm gì có hiểu lầm gì. Có mà yêu nhau lâu rồi, nhìn mình ngứa mắt thì có.” Ninh Nhiễm Thanh càng nói càng tức giận bất bình. “Cuối cùng thì mình cũng hiểu luật sư mà kết tội một người thì lợi hại thế nào. Cậu không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng đó đâu. Thật sự là thao thao bất tuyệt, mồm miệng như tép nhảy. Từ đầu đến chân, từ chân lộn lên đầu, mình thật sự chẳng có chỗ nào khiến anh ấy hài lòng cả. Uống công mình luôn nghĩ rằng anh ấy vẫn yêu mình, thì ra đã sớm bất mãn với mình từ lâu rồi. Nếu đã không thích mình như thế thì chia tay chứ còn gì nữa.”

Ninh Nhiễm Thanh nói một hơi xong, uống một ngụm sữa lạnh, sau đó bĩu môi. Tâm trạng căm hận khi cô đi thi lại năm thứ tư đã trở lại một cách tự nhiên. Gương mặt nhỏ bé tức giận đến căng phồng.

Còn góc nhìn của Vương Trân lúc này đang hướng về gương mặt nhỏ bé xinh đẹp của Ninh Nhiễm Thanh được những ánh đèn đường bên ngoài khung cửa sổ thủy tinh rọi vào. Những vệt sáng nghịch ngợm, dường như đang lấp lánh nhảy nhót không ngừng trên gương mặt cô, càng hiện rõ làn da rạn rờ như đồ gốm của cô, tóc đen má hồng, da trắng mắt sáng.

Người đẹp có tức giận thì cũng đẹp đến rung động lòng người.

Vương Trân ngắm nhìn đến ngơ ngẩn. Xã hội này đối với những cô gái đẹp mà nói luôn có sự ưu đãi. Xinh đẹp thì ở phương diện nào cũng sẽ nhận được những ngoại lệ có lợi.

Còn về Ninh Nhiễm Thanh, đẹp thì đẹp thật, nhưng lại là một cô gái bị chiều quá đậm hu. Trước đây nhất định là dù cô có phạm phải lỗi lầm gì cũng không có ai trách móc cô ấy, còn có người khác phục hậu quả giúp.

Ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ, nhưng đây không phải là một cuộc sống mà Vương Trân muốn trải qua.

“Nhiễm Thanh! Mình cảm thấy chuyện của cậu và luật sư Tần chỉ đơn thuần là hiểu lầm. Cậu nên tìm anh ấy nói chuyện. Lần cuối cùng nói chia tay mà hai người vẫn còn cãi nhau là không được. Hai người nên bình tĩnh ôn hòa ngồi xuống cùng nói chuyện. Cho dù thật sự quyết định không ở bên nhau nữa, cũng nên để lại một chút ấn tượng tốt trong mắt đối phương. Cậu có biết cao thủ tình yêu lợi hại nhất là thế nào không?”

“Là thế nào?” Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu hỏi.

“Trước đây mình có một người bạn. Bất luận cô ấy đã từng hẹn hò với bao nhiêu người đàn ông, nhưng bất cứ người nào đã từng là bạn trai nhắc đến cô ấy đều nói những lời tốt đẹp, thật sự chỉ có khen không có chê.”

Ninh Nhiễm Thanh gãi gãi cái mũi đang ngứa: “Cô ấy toàn yêu mấy anh chàng đẹp trai? Cô ấy là người bị đá, thế nên những người bạn trai cũ đều cảm thấy có tội với cô ấy?”

“Hoàn toàn ngược lại.” Vương Trân mỉm cười lắc đầu.

Ninh Nhiễm Thanh hoàn toàn sững sốt, há hốc mồm, sau đó lại nghĩ ra một khả năng khác: “Vậy thì nhất định cô ấy phải xinh đẹp tuyệt trần.”

“Cũng được coi là một cô gái xinh đẹp, nhưng nhất định không đến mức xinh đẹp tuyệt trần. Nói đơn thuần về vẻ bề ngoài, có lẽ cậu vẫn đẹp hơn một chút.”

“Vậy sao?” Biểu cảm vốn đang rất tức giận của Ninh Nhiễm Thanh bỗng chốc tan thành mây khói, vui vẻ vuốt vuốt cằm: “Đó là nhờ mẹ mình đẻ con giỏi.”

Vương Trân mỉm cười, chân thành nói: “Thật ra mình thật sự cảm thấy cậu và luật sư Tần cứ như vậy không hay chút nào. Sự việc còn chưa giải thích rõ ràng đã chia tay là tệ nhất. Về cơ bản chia tay vì cãi vã thì ấn tượng để lại trong lòng đối phương nhất định không tốt. Bây giờ cậu và luật sư Tần lại cùng làm việc trong một tòa nhà, thế nên có một số chuyện vẫn nên nói rõ ràng ra là hơn.”

Ninh Nhiễm Thanh mếu máo, ánh mắt dời đi nơi khác: “Mình không muốn tìm anh ta nói chuyện đâu, mắt mặt chết đi được.”

“Nhiễm Thanh! Cậu có từng nghe một câu nói là...”

“Câu nói gì?”

“Đánh đòn phủ đầu!”

Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chỉ trước khi về nhà còn đến câu lạc bộ. Buổi tối, người đến đánh tennis trong câu lạc bộ thể thao không nhiều. Lúc đang chuẩn bị ra sân, có hai cô gái tóc dài chủ động tiến đến hỏi họ có muốn đánh đôi không.

“Kỹ thuật đánh của hai cô thế nào?” Giang Hành Chỉ hỏi.

Một người đẹp vừa cao vừa gầy trả lời: “Cũng tạm được...”

Giang Hành Chỉ để người đẹp đứng lên trước, phát một quả bóng bằng đơn giản nhất qua.

Người đẹp không đỡ được, Giang Hành Chỉ huơ huơ vợt bóng: “Đi thôi! Kỹ thuật quá kém...”

Người đẹp mất hết thể diện, kéo tay cô bạn hậm hực bỏ đi. Lúc đi còn lầm bầm một câu: “Xì! Loại người gì không biết...”

Sau khi hai người đó bỏ đi, Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chỉ bắt đầu một séc đấu mệt mỏi, mồ hôi nhễ nhại. Lúc sắp kết thúc, vì Tần Hựu Sinh có chút lơ đãng, cuối cùng đã thua hai quả.

Hai người ngồi trên nền nhà lát gỗ chống âm của phòng bóng, thở hổn hển như sắp đứt hơi.

“Mẹ mình đã ưng cậu rồi. Đạo này cứ quấy rầy mình bắt mình đưa cậu về nhà giới thiệu cho đứa em họ mình ở nhà. Nếu cậu có hứng thú thì làm quen chút đi.” Bỗng nhiên Giang Hành Chỉ mở lời.

Tần Hựu Sinh nhìn anh với ánh mắt “Cậu nhàn rồi quá nhỉ!”

“Nể mặt mình đi!”

“Nể mặt cái gì? Mình còn đang định sẽ theo đuổi lại Nhiễm Thanh.” Tần Hựu Sinh nói xong quay đầu nhìn Giang Hành Chỉ, mỉm cười nhẹ nhàng: “Thế nên đành phải xin lỗi người anh em rồi, chuyện này mình không nể mặt được đâu.”

Giang Hành Chỉ ngẩn người: “Cậu được lắm!”

Tần Hựu Sinh chỉ cười mà không nói gì.

Giang Hành Chỉ nhíu mày suy nghĩ: “Cậu nói mình nghe xem cái cô gái đó... Chính là cái cô bạn gái trước đây của cậu ấy, nói vài điểm thu hút của cô ấy xem nào, để cho mẹ và em họ mình hết hy vọng.”

“Điểm thu hút à...” Tần Hựu Sinh bỗng nhiên bật cười, không biết có phải chơi thể thao xong tinh thần bỗng trở nên thoải mái không, khoe môi anh không nhìn được cứ cong lên, rồi lại cong lên: “Điểm thu hút nhất của cô ấy chính là, rõ ràng cô ấy toàn khuyết điểm khiến người khác không chịu đựng nổi, nhưng mình vẫn yêu cô ấy.”

“Xem ra định nói lại tình xưa thật rồi...” Giang Hành Chi tâm trạng chán ngán ngược nhìn trần nhà hỏi: “Cô ấy có những khuyết điểm gì khó mà chịu nổi?”

Tần Hựu Sinh bỗng nhiên cảm thấy bực mình ghê gớm, nhưng dù anh có bực mình thì gương mặt vẫn mang theo ý cười, ánh mắt vẫn rất dịu dàng: “Thứ nhất, thích làm theo ý mình, không bao giờ chịu lắng nghe người khác khuyên bảo. Lúc vừa mới hẹn hò, vì nghĩ cho cô ấy, mình dự định quan hệ trước đó của bọn mình tạm thời không công khai, nhưng cô ấy kiên quyết không chịu, còn nghi ngờ mình đùa giỡn với tình cảm của cô ấy.”

“Thứ hai, thái độ học hành qua quýt. Cứ lên lớp là ngủ, cả tiết của mình còn ngủ, nói gì đến môn khác. Sau đó mình có nhắc cô ấy mấy câu, thế là cô ấy đòi tranh cao thấp với mình. Lúc lên lớp bắt đầu cướp lời phát biểu. Hơn nữa, lại còn yêu cầu mình nếu cô ấy và một học sinh nữ nào đó cô ấy ghét mà cùng giờ tay, mình chỉ được gọi cô ấy trả lời. Thứ ba, điển hình cho loại bạn gái không bảo được. Chuyện gì cũng không bảo được. Bất luận là cô ấy vui hay không vui đều phải đổ dành. Có một lần mình có nói cô ấy mấy câu, thế là cô ấy giận mình ba ngày liền.”

Khóe miệng Giang Hành Chi hơi nhếch lên: “Tiếp tục đi...”

Tần Hựu Sinh cười lớn. Anh thật sự không hiểu một chuyện tình như vậy, anh có gì mà lưu luyến, không quên được nhưng xem ra thật sự là chẳng quên chút nào.

“Thứ tư, kén chọn khó hầu hạ, tự cao tự đại, làm việc chỉ thích chỉ huy người khác. Lúc cô ấy thi tư pháp mình chẳng khác nào làm bảo mẫu cho cô ấy. Cái tính của cô ấy không thể nào học ở thư viện được, lúc thật sự học tập thì một chút tiếng động cũng chê là ồn ào. Cuối cùng chỉ đành đến nhà trọ của mình đọc sách học thuộc lòng, mỗi lần học thuộc được một kiến thức thì phải khen. Cô ấy học thuộc điều luật học đến nỗi ngứa ngáy muốn đi gọi đầu, không muốn tự gọi, đương nhiên lại còn lười đến độ không muốn xuống cửa hàng dưới nhà để gọi. Được thôi, vậy thì mình gọi giúp. Rồi mình không cẩn thận rót nước vào trong tai cô ấy, kết quả là nửa ngày trời sưng mặt lên nhìn mình. Mình cũng lần đầu tiên gọi đầu cho người ta đây...”

“Thứ năm, quan hệ với bạn bè vô cùng tệ, tính tình nóng nảy, dễ tức giận. Có một lần mình gặp hiệu trưởng trường cô ấy ở nhà ăn có nói chuyện vài câu, lúc đi xuống thì nhìn thấy cô ấy và một bạn nữ trong lớp đang cãi nhau. Nếu mình không kịp thời kéo cô ấy lại, không chừng còn đánh nhau cũng nên. Sau chuyện đó hiệu trưởng Trần nói mình thích những cô bạn gái thật đặc biệt...”

Giang Hành Chi cũng đồng cảm nhìn Tần Hựu Sinh: “Thật không hiểu nổi cậu chịu đựng kiểu gì...”

Tần Hựu Sinh ngẩn người.

Anh đang chịu đựng sao?

Nếu không phải cô đề nghị chia tay, cho dù là chịu đựng, chắc có lẽ anh cũng vẫn chịu đựng được lâu hơn, thậm chí chịu đựng cả đời cũng được, dù sao thì cũng lỗ vốn rồi.

Thế nên anh mới gắt gỏng như vậy mỗi lần cô lấy chuyện chia tay ra ép anh.

Hôm đó họ đã chia tay trong hoàn cảnh nào nhỉ?

“Tần Hựu Sinh! Hoặc là chia tay, hoặc là sửa điểm, anh tự suy nghĩ rồi quyết định đi.”

Trước mặt cô hiếm khi anh mới có khí phách một lần, thế là cuối cùng họ đã chia tay thật.

Đúng là một người con gái khiến người ta vừa bực mình vừa phần nộ... nhưng lại yêu say đắm.

“Hất xì... Hất xì... Hất xì...”

Hất xì liên tục ba tiếng, Ninh Nhiễm Thanh vuốt vuốt mũi, tên bỉ ổi nào đang nói xấu sau lưng cô không biết!

Nói hết mọi chuyện ra với Vương Trân, tâm trạng của Ninh Nhiễm Thanh đã tốt hơn nhiều, không thể không thừa nhận Vương Trân là một nhà phân tích tình cảm vô cùng giỏi, dường như mới chỉ hơi vén bức màn lên cho cô mà đã vén hết toàn bộ mây mù, giúp cô nhìn thấy mặt trời rồi.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều chẳng có người bạn tâm giao nào. Thì ra tìm được một người để tâm sự là một việc khiến người ta vui vẻ đến vậy.

Dưới sự chỉ đạo của Vương Trân, Ninh Nhiễm Thanh đã không còn gì vướng mắc trong lòng nữa. Thế nên ngày hôm sau đến tòa nhà Vũ Đạt làm việc, trong lòng cô không còn cảm giác khó chịu nữa, gặp ai cũng mỉm cười. Lúc xử lý hồ sơ vụ án còn ngâm nga hát. Mặt trời thật đẹp, tâm trạng cô cũng vui vẻ theo.

Buổi chiều có một người phụ nữ ăn mặc giản dị trang nhã đến văn phòng.

Người phụ nữ đó ngồi trong phòng làm việc của Chu Yến khoảng nửa tiếng đồng hồ thì rời đi, sau đó Chu Yến gọi cô vào phòng, bảo cô soạn cho người phụ nữ vừa rời một đơn xin ly hôn.

Đơn xin ly hôn về cơ bản không cần tìm luật sư làm gì, chỉ cần hai vợ chồng ngồi xuống nói chuyện kỹ lưỡng, viết vài dòng, sau khi bàn bạc xong thì đến cục dân chính đóng hai con dấu. Lúc giấy chứng nhận ly hôn được in ra thì tờ đơn xin ly hôn này cũng sẽ có hiệu lực pháp luật.

Nhưng những cặp vợ chồng khi muốn ly hôn, đa phần đều không còn bình tĩnh ôn hòa được nữa.

Còn một vấn đề nữa là tài sản thật sự quá nhiều, việc phân chia cũng quá phức tạp.

Sau đó Ninh Nhiễm Thanh đã gặp mặt người phụ nữ này. Người phụ nữ họ Liêu, có một cái tên rất hay nhưng lại mang đến cảm giác vắng vẻ quạnh hiu, Liêu Sơ Thu⁽¹⁾.

Liêu Sơ Thu là một y tá, chồng là một người đàn ông giàu có bạc bẽo điển hình. Lúc mới bắt đầu yêu, người chồng vẫn chỉ là một kẻ khố rách áo ôm lưu lạc đến thành phố A lập nghiệp, chỉ có mơ ước mà không có tiền.

Một ngày chỉ ăn hai bữa cơm, ngủ trưa đến năm tiếng mỗi ngày, cuối cùng đổ bệnh được đưa đến bệnh viện truyền nước. Kết quả bị một y tá thực tập lấy ven ba lần vẫn không được, lúc cô ấy sốt ruột phát khóc đến nơi, người đàn ông nửa tỉnh nửa mê mở mắt nói: “Đừng lo lắng, cứ từ từ...”

Cô y tá thực tập đó chính là Liêu Sơ Thu, còn người đàn ông này sau đó cũng trở thành chồng của cô.

Ghi chú:

1. Có nghĩa là mùa thu đầu tiên hiu quạnh.